

30. okt. 1847

FAKTA

Dato:
30. okt. 1847

Sidetale:
Dagbog D, side 37-38

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 234-235; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye - Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 489

TRANSSKRIFTION

30 October Aften. Løverdage

Jeg gik derhen idag, for at ønske de unge Folk¹ Lykke og Velsignelse i deres Ægtestand, jeg gjorde det nødtigt, da jeg af mange Erfaringer vidste, at intetsteds føler jeg mig eensommere, end der, hvor de Glade, de inderligt Forbundne er samlede – men hun sagde jo, at man ventede at see mig. Hvor var hun yndig som Brudepige igaar – hvor var hun² yndig i sin Fortælling idag! o jeg Stakke! •38• Hvorfor gjøre en Hemmelighed deraf for mig selv: at det er hende, som volder al min Uro – har jeg vel nogen Skyld i, at Følelsen vaagne i mit Bryst, hvis dunkle Ophav jeg ikke selv raader for? Barn! husker Du sidste Nytaarsdag, da vi i Legen nævnedes som et Par med Ordsproget: det stille Vand har den dybe Grund? Husker Du, da jeg forleden fulgte Dig hjem, da Din Arm laa paa min, da det deilige Stjernesked gennemfoer Himmelrummet og lod en lang Lysstribe efter sig; da tænkte jeg før det sluktes: give Gud, at den Pige, der nu støtter sig til mig, at hun vil blive min i Tid og Evighed! Men Du er for god, kan gjøre større Lykke i Verden, og derfor vender Tanken sig angst fra den deilige Drøm og klamrer sig til en Resignation, som overgaaer mine svage Kræfter. Algode Gud! see mine Qvaler! lad dem endes! lad mig nyde, hvad Millioner Medskabninger forundtes! o snart! snart! jeg lider for tungt, jeg drømmer om hende hver Stund, ligger vaagen om Natten og tænker paa hende, o Almægtige! bøi hendes Hjerter mod mit, og vi ville i Samklang prise vor Lykke som et Vidunder fra Din Haand. Snart! Snart! hvor langt borte kan den Tid være, da jeg atter skal hensygne og ikke kunne skjule min inderlige Længsel efter at forstaaes af et Menneskebryst. Hvordan skal jeg bære det? Hvordan skjule det? hvor er Trøst for det Offer, som knuses af den for tunge Byrde? See min Angst! hav Naade med – o jeg kan ikke tænke en klar Tanke, de maa alle forvirres i det ene brændende Ønske.

¹ Meta Grundtvig (1827-1887) og Peter Outzen Boisen (1815-1862), der var blevet gift dagen forinden.

² Brudens veninde Georgia Schouw.

hinn det dirlige i de unge Pigeers herde Tug, kerte hinn det store i
den stemme, der bestandig overvandt den lobbekaltte Graad, for
mig stod det som streng hertidelig blandling, ender strengere og
mere gredende, der det var først Gang, og nogeninde hiraandede et
Byglløp, og mig sig nogen vordelig Tande end i mest Lød, der
var det vel et Lynet af hende:

Ji er smukt som Drenge, der blusser rød
paa mit Byg og Kellers Keunge -
Der har de her de smukkeste Kinderes Glad
lig Roser paa Lærens Enger!

Der stille stod Pioneren op til Herren i klæde som Lijle og Velisgælle
for de unge miferende - om Fred og Klarhed i mit eget ensomme,
leangeljeds Bøjet. "Den Herren gæve en kløstet gæve har en god
Gæve!" ja, i Landet, og føle var mægtigt Gævens Betydning, at
vi fækkom mig værdig det, og mere den saligste Tug og her
gjennemstrømmet de unge, skyldfri Kjæter, sendte min Tande til mit
Kjæm, til mine Arbejder og mine Bøjer, inden Bittet, men ogsaa
med Ligt Fælle af, at det Bøjet i Ligt: en Gæve Kjærlighed - skulde
ji maadec aldrig mere, og Enstateninger, det end som Bøjet: Gæve forholdet
ville min altid tilhøvedende Længsel gjæve mig for mig til at
gæve. Herne! see i denne Mønstret i Maade til den Lige, her
stave, som her til det med sammensværet Bøjet - men med den
Figsam: at hane mindet den senere Opgave kjæve. Det er en unge
Gæve, men dig et Faemak-ik, Herne var laet!

30 October Aften, Lørdag

Tog gik de her idag, for at ønske de unge Fælle Kjæve og Velisgælle i den
Læsteland, og gjæve det medigt, der ji af mange Erfaringer ender, at intet stes føle
ji mig ensomme, end der, her de Gæve, de inderligt Fortænder en samlede -
men her sagde jo, at man vedde, at see mig. Men var her gæve som Bøjet
gæve igæve - her var her gæve i sine Fortælling: dag. o ji Hælle!

Kløber jeres en klømmelighed deraf for mig selv: at det er kendt, som taler
 at min Mø - Men er det nogen Skjæde, at Fællede sægges i mit Brev, hvis
 Døds Ophæve er ikke selv sande for? From Paris! tænker den sidste Møntens
 Dag, da vi i Legen overvæds som et Per med Odeprøgt: det stille Vand
 har den dybe Grund? Mærker den, da er forledet pålygte sig kjend, da den
 Com læse for min, da det derlige Hjertesind og jensensæren Klømmelømmet
 og lod en lang Høststrik efter sig; da tænkte er for det slæbte: give Gud,
 at den Pige, der var stillet sig til mig, at Næm vil blive min: Tid
 og Lykke! Men den er for god, kan jeres store Lykke i Vindens, og derfor
 sende Tanken sig angst for den derlige Døds og klammer sig til en Be-
 resignation, som overgiver mine svage Kræfter. Algd. Gud! see mine Guder!
 lad dem endes! lad mig rejde, med Millioner Medskaber, ulyk forminde! o
 snart! snart! er liden for tungt, er dærmest om hendes hvide Stænd,
 ligge sægges om Natten og tænkes for hendes, o Aleneæftige! hoi hendes
 Kjorte med mit, og er vilde: Samklang forise en Lykke som et Videns
 Per fra din Klæd. Snart! snart! hvor langt herte kan den Tid være,
 da er efter skal henrykke og ikke kunne stjæle min vidstige Leveglæde
 efter at fortales af et Memuske brygt. Morndag skal er blive det! Morndag
 stjæle det? Men er Tøst for det Offer, som knives af den for tungt Bred?
 See min Ansigt! her Næde med - o er kan ikke tænke en klar Tanke,
 da man alle forvinder: det ene brendende Puske.

Lørdag Morgon 31 October 47.

Mærst kan er forsvundet omig: Efter ved dette Mitend af Målmødelighed, som
 var Gud en Knekkener, med hvem man kunne tringe og forstte og handle,
 som kender det netfordigjæves, at er elsker et Memuske mere end Gud - deud, at
 min Fælle for hendes er seen og at er vilde takke Gud med hendes - nei! nei!
 Gud lade sig ikke spotte - og er handle som Mangsow af Memuske, selv efter
 ditte Erfaringer, som kunde gjet mig bedre. Jeg er en Elendig - lad mig aldrig
 glemme det et Gode blik. - Gud er made et Brev snart for min Maden!